

I. KAPITOLA

Situace v rakouských zemích se komplikovala. Manželka Přemysla II. Otakara Markéta Babenberská byla o dobrých čtyřicet let starší než český král a mohla by být ani ne jeho matkou, jako spíše babičkou. Byla však dědičkou rakouských zemí. Teď tam vládl Přemysl II. Otakar. Jenže to českému králi nestačilo. Kdysi uzavřel s uherským králem Belou IV. dohodu, že mu ponechá Štýrsko a sám bude nerušeně vládnout v zemích, které patřily mocnému rodu Babenberků. Nějakou dobu tahle dohoda platila. Jenže pak se stalo hned několik událostí, které křehkou rovnováhu narušily, a Přemysl se začal zajímat i o Štýrsko.

Římský král Vilém Holandský padl v jakési bitvě a němečtí kurfiřti se nemohli dohodnout, kdo ho nahradí. Hádky nakonec vyústily ve volbu dvou císařů. Oba byli slabí a bezvýznamní. Nebyl by to však Přemysl II. Otakar, aby se nepokusil zmatkův říši využít ve svůj prospěch.

Jeho rozhodnutí posílila ještě jedna událost. Tentokrát rodná. Už delší dobu nesdílel mladý český král lože se svou manželkou Markétou, ale jako konkubínu si vybral její dvorní dámu Anežku z Kuenringu. Byla to divoká a svobodomyslná dívka, jíž se pro její účes říkalo Palceřík. Záhy mu porodila syna Mikuláše.

Protože byla Markéta Babenberská ve věku, kdy nebylo ani pomyšlení na to, že by dala manželovi dědice českého královského trůnu, začal Přemysl II. Otakar usilovat o to, aby papež uznal Mikuláše jako jeho legitimního potomka. Dělal

všechno možné, vedl dokonce křížovou výpravu do Pruska proti pohanům, aby se církvi zalíbil. Ale jeho úsilí bylo marné. Skončil tedy své námluvy s papežským táborem a rozhodl se, že nebude šetřit jeho stoupence. Nemínil se ohlížet ani na boj dvou zneprátelených císařských táborů.

Usmyslel si, že rozšíří svůj vliv do Bavorska. Jako záminku si vzal spor mezi bavorskými biskupy a vládnoucím rodem Wittelsbachů. Válce předcházely obvyklé pohraniční šarvátky. V nich hrál významnou roli mocný jihočeský velmož Vok z Rožmberka.

V létě roku Páně 1257 vyrazil Přemysl II. Otakar s mohutným českým vojskem a rychle postupoval do nitra Bavorska. Záhy se však ukázalo, že přecenil své síly. Narážel na dobře organizovanou obranu a u Landshutu musel nakonec své tažení zastavit, neboť Wittelsbachům přispěchal na pomoc s početnými oddíly falckrabě Ludvík zvaný Přísný. Situace se stala pro Čechy kritickou.

Přemyslu II. Otakarovi bylo jasné, že na vítězství není ani pomyšlení, naopak bude rád, pokud se ve zdraví vrátí domů. Uzavřel proto krátké příměří a i s kořistí, kterou během tažení získal, se dal na rychlý ústup na jih, neboť všechny cesty na sever k českým hranicím byly uzavřeny bavorskými oddíly. Zamířil k Innu, kudy se mohl nejrychleji dostat do Salcburku. Ten už ležel za hranicemi, a tam by byl v bezpečí. Den cesty za sebou nechal zadní voj, který měl jeho ústup krýt. Byl složený ze zkušených rytířů a velel mu Vok z Rožmberka.

Panovaly krásné prosluněné dny a hlavní síly českého vojska postupovaly rychle. Rytíři cválali údolím, jehož svahy lemovaly vinohrady s dozrávajícími hrozny vína, a všichni velebili milost boží. Jenže netušili, co se děje za nimi. Vévoda Jindřich z Wittelsbachu je začal pronásledovat hned, jak krát-